

će odluke za ovu godinu vijeće opet donosi već početkom srpnja. Ideja se zove dvije žetve godišnje, a nadamo se i trećem krugu odluka, prije isteka godine. Od 1. siječnja do danas četiri autora i jedna autorica snimili su cjelovečernje igrane filmove iz programa potpora HAVC-a. Pet filmova, dva od njih debitantska. A tek je travanj. Sve druge kategorije proizvodnje, dokumentarni, animirani, kratki igrani, također imaju solidnu dinamiku, mogli ste provjeriti na Danima hrvatskog filma. Na šezdesetoj Puli gledat ćemo petnaestak dugih igranih filmova, neke s reputacijom kinohita, neke s reputacijom A-festivala, moja je čaša u tom smislu puna – kazao je Hribar.

PREKINUTI FARSU

Od posmrtnog javnog apela Krste Papića da se država pobrine za filmsku arhivu, ponovno su aktualizirana pitanja privatizacije Jadran filma, pri čemu Hribar osporava JF-u vlasništvo nad starim domaćim filmovima.

– JF se pretvorio u jedno od onih ukletih mjesta, poput Paromlina ili Studentskog centra, koje gnjili dok većina sliježe ramenima, a netko sa strane čeka da se ledina okolči i proda. Jadran Film je pao u šaljivoj privatizaciji, ali sve to više nije smiješno. U dokumentima vezanim uz privatizaciju Jadran filma, postoji detaljan popis privatizirane imovine. Filmova i autorskih ili produkcijskih prava – u tim popisima jednostavno nema. Stvar je silno jednostavna. Država je prodala nekretnine i tehniku Jadran filma pod uvjetima kakvi god bili, ali filmovi su ostali vlasništvo Republike Hrvatske. Ono što RH nije učinila, a morala je, nije propisala postupke i nadležnosti vezane uz raspolaganje predmetnim filmovima. Mislim da je na Ministarstvu kulture i na hrvatskoj vladi da prekine farsu i u ovo područje uvede red – smatra Hrvoje Hribar.

Red bi napokon trebalo uvesti i u odnos glavnoga grada prema filmskoj industriji pa stoga ravnatelj HAVC-a podržava ideju producenta Ivana Maloče o stvaranju filmskoga grada na Velesajmu.

– Grad Zagreb mnogo novca ulaže u kazališta, od HNK do Kerempuha i Komedije. Zauzvrat, audiovizualna industrija veliki novac ulaže – u grad Zagreb. U ovoj stvari – voda teče uzbrdo! Tu nema logike. Gotovo je sva audiovizualna državna industrija registrirana u Zagrebu, produkcijske kuće, televizije, telekomi, kina. Svi Zagrebu gradu plaćamo prireze, komunalije, parkirališne karte, kazne i tramvaj, a kad želimo nešto snimiti na Zrinjevcu ili Ilici, košta nas kao da smo otišli u Pariz. Fer je da Zagreb počne ulagati u rijetku proizvodnu granu koja je preživjela pomor industrije – filmsku. Najbolji i financijski najrentabilniji način je da se uloži u velesajamske filmske studije. Grad bi amortizirao investiciju komercijalnim prihodima od televizijske i reklamne proizvodnje, a kulturno vrijedne projekte mogao bi subvencionirati povlaštenim tarifama i tako pojačati marginu gradskih koprodukcijskih udjela u nacionalnom programu – smatra Hribar te dodaje:

– Mogao bi se ostvariti velik iskorak gradske kulturne politike uz gospodarski učinkovit povrat novca. Čini mi se da je to win-win kombinacija za sve. Instrument koji zasad manjka je gradski ured za film, odnosno gradski audiovizualni ili filmski centar, koji bi se bavio reguliranjem dozvola, financiranjem festivala i kinematografske art-mreže te naravno poticajima za kulturno vrijedne projekte. U Europi nema ozbiljnog grada – bez gradskog filmskog fonda.

Ekspanzija takvih mjera u Europi nije uzrokovana zarazom filantropije, nego sviješću o isplativosti i gospodarskoj koristi od javnih ulaganja u AV industriju.

U dokumentima vezanim uz privatizaciju Jadran filma postoji detaljan popis privatizirane imovine. Filmova i autorskih ili produkcijskih prava – u tim popisima nema

Ekspanzija mjera za poticaje AV industrije u Europi nije uzrokovana zarazom filantropije, nego sviješću o isplativosti i gospodarskoj koristi od javnih ulaganja u AV industriju

da smo otišli u Pariz